

Intérieur.

— Ellen's kussen smaken je beter dan de mijne, zei zij heesch van kwaadheid.

— Mag ik u verzoeken, Ellen er buiten te laten, zei hij stroef.

Zij uitte een scherp spotlachje en opstaande, ging zij voor het raam staan en bleef zwijgend naar buiten zien.

Het roezig lawaai van veel wagenratel in een druk deel van de city, drong maar weinig gedempt naar boven. Omnibussen en cabs wrongen dooreen, met op de trottoirs een breede stroom van voetgangers. De zon bescheen het alles met fellen terugslag op de geel geverfde omnibussen. De dik met stof aangewaaide ruiten wierpen een mistgrijzen tint over alles, door een aangroeiing van vuil, dat bij zware regens in een vettig modderstroompje afdroop op de kozijnen.

Zij begreep, op deze wijze niets te bereiken.

Een gloed van opwinding brandde onder het rouge op haar wangen en afgetrokken volgde zij het voortstuwende menschenbeweeg door de breede straat.

Het staren in de zonnige straat werkte slecht op de, weer sterker opkomende migraine, waarvan zij hevige pijnscheuten kreeg in heur slapen.

Zich plotseling van het raam afwendend, zei ze:

— Dacht je werkelijk, Jemmy, dat je mij om den tuin kon leiden?

Haar stem had vleierend overredend geklonken en haar oogen lachten.

Zijn dichtgenepen spotoogen hadden elk van haar bewegingen gevolgd. Hij wist, dat zijn kalnte haar bedwingen zou. Van scène's had hij een afkeer. Zijn vingers speelden nog steeds met het vouwbeen, dat hij machinaal deed op en neerwippen.

— Leg in godsnaam dat ding uit je handen, of laat mij het je afnemen, schertste zij.

Zich diep naar hem overbuigend, legde zij haar vingers op zijn hand en haar blik diep in den zijnen dringend vervolgde zij:

— Je hebt spijt van je ontrouw, Jemmy. Zeg, dat je er spijt van hebt.

Een zweem van ongeduld gleed over zijn gelaat. Haar opdringende passie wilde hij niet beantwoorden.

En afweerend zei hij koel:

— Jaloersche scène's zijn mij nu eenmaal een gruwel, Mrs. Dickson.

Opstaande, liep hij een paar malen het vertrek op en neer. Hij begreep, niet te ver te moeten gaan. Zij zou het hem nog lastiger maken en bovendien zou zij over een week weer naar Amerika vertrokken zijn.

Bij haar stoel stilhoudend zei hij, nu zelf schertsend:

— Die opwinding was wel degelijk een dwaasheid, Mrs. Dickson.

Zij begreep niet zijn plotseling veranderen, maar het was niet mogelijk van zijn gelaat iets af te lezen, van hetgeen innerlijk in hem omging.

— Je bent een verhard zondaar, Jemmy, zei ze, op zijn scherts ingaand, maar zoo gemakkelijk vergeef ik je niet, als je me nu eindelijk eens een zoen geeft. . . .

Hij draalde een oogenblik. Toen boog hij zich naar haar over en zijn voornemen dadelijk tegemoet komend, trok zij hem naar zich toe en drukte haar lippen vast op de zijne. . . .

— En nu Mrs. Dickson . . . er zijn zaken, die mij wachten. . . . Hoezeer 't mij ook spijt. . . .

— Wil je mij vragen, liever heen te gaan. Bizonder beleefd ben je vandaag niet.

Hij keek op zijn horloge.

— 't Spijt me werkelijk.

— Zaken gaan voor liefde, niet waar? zei zij hatelijk.

— 't Is dus nog niet uit, vroeg hij koel ongeduldig.

Hij had zijn overwicht nu terug.

— Ik kan je nu wel gelooven. Waarschijnlijk ben ik om zes uur aan den trein.

— Het is mogelijk, dat ik genoodzaakt zal zijn een lateren te nemen. In ieder geval, tot vanavond, Mrs. Dickson.

* * *

— Vindt u goed, dat ik naar boven ga, tante? vroeg Ellen.

— Natuurlijk, kindlief, als je naar bed verlangt. Good night, dear, antwoordde Mrs. Copper.

Op haar kamer gekomen, kleedde Ellen zich snel uit. 't Was er erg warm. Benauwend werd het, nu zij het raam dicht had moeten